

- saata kohtuasi tagasi Üldkohtusse tühistamishagi kohta sisulise otsuse tegemiseks;
- mõista kohtukulud välja HB-lt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon esitab oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks üheainsa tühistamisväite, et on rikutud õigusnorm.

Komisjoni hinnangul leidis Üldkohus ekslikult, et otsused C(2019) 7318 final ja C(2019) 7319 olid lepingulised.

Järelikult tähendab nende kahe nõude ekslik klassifitseerimine lepingulisteks kohtupraktika ADR (C-584/17) kohaselt seda, et käesoleva apellatsioonkaebuse esemeks olevad komisjoni 5. mai 2021. aasta otsus C(2021) 3339 final ja 5. mai 2021. aasta otsus C(2021) 3340 final on tühistatud alusetult.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Sąd Rejonowy w Słupsku (Poola) 19. septembril 2022 – kriminaalmenetlus järgmiste isikute suhtes: M.S., J.W. ja M.P.

(Kohtuasi C-603/22)

(2023/C 24/30)

Kohtumenetluse keel: poola

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Sąd Rejonowy w Słupsku

Põhikohtuasja kriminaalmenetluse pooled

M.S., J.W., M.P., Prokurator Rejonowy w Słupsku, D.G.- kurator ustanowiony dla M.B. i B.B.

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatisi, artikli 6 lõikeid 1 ja 2, lõike 3 punkti a ja lõiget 7 ning artiklit 18 koosmõjus põhjendustega 25, 26 ja 27 tuleb tõlgendada nii, et alates hetkest, kui esitatakse süüdistus⁽¹⁾ kahtlustatavale, kes on alla 18-aastane, on menetlustoiminguid läbiviiv asutus kohustatud tagama lapsele õiguse kasutada riigi poolt määratud kaitsja abi, kui tal endal ei ole kaitsjat (seetõttu, et laps või vanemlikku vastutust kandev isik ei ole leidnud sellist abi iseseisvalt), ja tagama kaitsja osaluse eelmenetluse toimingutes, nagu alaealise kahtlustatavana ülekuulamine, ja et need õigusnormid keelavad alaealise kahtlustatavana ülekuulamise ilma kaitsja osaluseta?
2. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatisi, artikli 6 lõikeid 6 ja 8 koosmõjus põhjendustega 16, 30, 31 ja 32 tuleb tõlgendada nii, et põhjendamatu viivitusega kaitsja abi tagamisest hoidumine ei ole lubatud mingil juhul selliste õigusrikkumiste korral, mille eest karistatakse vabadusekaotusega, ajutine erand kaitsja abi kasutamise õiguse kohaldamisest direktiivi artikli 6 lõike 8 tähenduses on võimalik ainult eelmenetluses ning ainult artikli 6 lõike 8 punktides a ja b täpselt loetletud asjaolude korral, seejuures peavad need asjaolud olema kajastatud põhimõtteliselt edasikaevatavas ilma advokaadita ülekuulamise alustamise otsuses?

3. Kui vastus vähemalt ühele ülaltoodud küsimustest 1 ja 2 on jaatav, siis kas direktiivi sätteid tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus järgmised liikmesriiki õigusnormid:
  - a) kriminaalmenetluse seadustiku artikli 301 teine lause, mille kohaselt kuulatakse kahtlustatav üle määratud kaitsja osalusel ainult kahtlustatava taotluse alusel ja kaitsja puudumine kahtlustatavana ülekuulamiselt ei takista ülekuulamist;
  - b) kriminaalmenetluse seadustiku artikli 79 lõige 3, mille kohaselt alla 18-aastase isiku puhul (kriminaalmenetluse seadustiku artikli 79 lõike 1 punkt 1) on kaitsja osalus kohustuslik ainult kohtuistungil ja neil istungitel, kus süüdistatava osalus on kohustuslik, ehk kohtumenetluse etapis?
4. Kas esimeses ja teises küsimuses viidatud õigusnorme, samuti direktiivi esimuse ja vahetu õigusmõju põhimõtteid tuleb tõlgendada nii, et need volitavad (või kohustavad) liikmesriigi kohut, kes arutab kriminaalasja, mis on hõlmatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatisi, kohaldamisalaga, ja kõiki liikmesriigi asutusi eirama direktiiviga vastuolus olevaid liikmesriigi õigusnorme, nagu kolmandas küsimuses nimetatud õigusnormid, ja selle tulemusena – rakendamise tähtaja möödumise tõttu – asendada liikmesriigi õigusnormi direktiivi ülaltoodud vahetu õigusmõjuga sätetega?
5. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatisi, artikli 6 lõikeid 1, 2, 3 ja 7 ning artiklit 18 koosmõjus artikli 2 lõigetega 1 ja [3] koosmõjus selle direktiivi põhjendustega 11, 25 ja 26 ja koosmõjus Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2013. aasta direktiivi (EL) 2013/48/EL, mis käsitleb õigust kaitsjale kriminaalmenetluses ja Euroopa vahistamismäärusega seotud menetluses ning õigust lasta teavitada vabaduse (?) võtmisest kolmandat isikut ja suhelda vabaduse võtmise ajal kolmandate isikute ja konsulaarasutustega, artikliga 13 ja põhjendusega 50 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriik tagab tasuta õigusabi kriminaalmenetluses kahtlustatavatele või süüdistatavatele, kes menetluse algatamise hetkel olid lapsed, aga on vahepeal saanud 18-aastaseks, ja see abi on kohustuslik kuni kohtumenetluse lõpetamiseni?
6. Kui vastus viiendale küsimusele on jaatav, siis kas direktiivi ülaltoodud sätet tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusnormid nagu kriminaalmenetluse seadustiku artikli 79 lõike 1 punkt 1, mille kohaselt peab kriminaalmenetluseks süüdistataval olema kaitsja ainult hetkeni, kui ta saab 18-aastaseks?
7. Kas viiendas küsimuses viidatud õigusnorme, samuti direktiivi esimuse ja vahetu õigusmõju põhimõtteid tuleb tõlgendada nii, et need volitavad (või kohustavad) liikmesriigi kohut, kes arutab kriminaalasja, mis on hõlmatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatisi, kohaldamisalaga, ja kõiki liikmesriigi asutusi eirama direktiiviga vastuolus olevaid liikmesriigi õigusnorme, nagu viiendas küsimuses nimetatud õigusnormid, ja kohaldama liikmesriigi õigusnorme, nagu kriminaalmenetluse seadustiku artikli 79 lõige 2 direktiiviga kooskõlas olevas tõlgenduses (ELi õigusega kooskõlaline tõlgendus), see tähendab säilitama tasuta kaitsja määramise süüdistatavale, kes süüdistuse esitamise hetkel oli alla 18-aastane, aga on menetluse käigus saanud 18-aastaseks ja kelle suhtes on menetlus endiselt pooleli, kuni menetluse lõpetamiseni, eeldusel, et see on vajalik kaitsmist raskendavate asjaolude tõttu või ka – rakendamise tähtaja möödumise korral – liikmesriigi õigusnormi asendamiseks ülaltoodud direktiivi vahetu õigusmõjuga sätetega?
8. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatisi, artikli 4 lõikeid 1–3 koosmõjus põhjendustega 18, 19 ja 22 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2012. aasta direktiivi (EL) 2012/13/EL, milles käsitletakse õigust saada kriminaalmenetluses (?) teavet, artikli 3 lõiget 2 koosmõjus põhjendustega 19 ja 26 tuleb tõlgendada nii, et asjaomased asutused (prokuratuur, politsei) peavad hiljemalt enne kahtlustatava esimest ametlikku ülekuulamist politsei või muu asjaomase asutuse poolt teavitama viivitamatult nii kahtlustatavat kui ka vanemlikku vastutust kandvat isikut õigustest, mis on olulised õiglase menetluse tagamiseks, ja menetlustoimingutest, sh eelkõige kohustusest määrata

alaealisele kahtlustatavale kaitsja ja tagajärgedest, mis kaasnevad alaealisele süüdistatavale valitud kaitsja määramata jätmisega (tasuta kaitsja määramisega), seejuures tuleb kahtlustatavateks olevate laste puhul esitada see teave lihtsas ja arusaadavas keeles, mis vastab alaealise vanusele?

9. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/343, millega tugevdatakse süütuse presumptsiooni teatavaid aspekte ja õigust viibida kriminaalmenetluses (*) kohtulikul arutelul, artikli 7 lõikeid 1 ja 2 koosmõjus põhjendusega 31 ning koosmõjus Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2012. aasta direktiivi (EL) 2012/13/EL, milles käsitletakse õigust saada kriminaalmenetluses teavet, artikli 3 lõike 1 punktiga e ja lõikega 2 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi ametiasutused, kes viivad läbi kriminaalmenetlust, milles kahtlustatav/süüdistatav on laps, on kohustatud arusaadaval ja eakohasel viisil selgitama kahtlustatavale lapsele ütluste andmisest keeldumise õigust ja õigust ennast mitte süüdistada?
10. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatisi, artikli 4 lõikeid 1–3 koosmõjus põhjendustega 18, 19 ja 22 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2012. aasta direktiivi (EL) 2012/13/EL, milles käsitletakse õigust saada kriminaalmenetluses teavet, artikli 3 lõiget 2 koosmõjus põhjendustega 19 ja 26 tuleb tõlgendada nii, et ülaltoodud õigusnormides ette nähtud nõue ei ole täidetud juhul, kui vahetult enne alaealise kahtlustatava ülekuulamist edastatakse talle üldine teave, võtmata arvesse erioigusi, mis tulenevad direktiivi 2016/800 kohaldamisalast, ja seejuures edastatakse see teave ainult kahtlustatavale, kellel puudub kaitsja, eirates vanemlikku vastutust kandvat isikut, olukorras, kus kõnealune teave on esitatud kahtlustatava vanusele mittevastavas keeles?
11. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatisi, artikleid 18 ja 19 koosmõjus põhjendusega 26 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2013. aasta direktiivi (EL) 2013/48/EL, mis käsitleb õigust kaitsjale kriminaalmenetluses ja Euroopa vahistamismäärusega seotud menetluses ning õigust lasta teavitada vabaduse võtmisest kolmandat isikut ja suhelda vabaduse võtmise ajal kolmandate isikute ja konsulaarasutustega, artikli 12 lõiget 2 koosmõjus põhjendusega 50 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/343, millega tugevdatakse süütuse presumptsiooni teatavaid aspekte ja õigust viibida kriminaalmenetluses kohtulikul arutelul, artikli 7 lõikeid 1 ja 2 koosmõjus artikli 10 lõikega 2 ja põhjendusega 44 tuleb tõlgendada nii, et ütluste puhul, mida kahtlustatav on andnud ülekuulamise ajal politseis ilma advokaadi juuresolekuta ja ilma et kahtlustatavat oleks selgelt teavitatud tema õigustest ja et vanemlikku vastutust kandvat isikut oleks teavitatud õigustest ja menetluse üldisest käigust ja kaitsest, millele lapsel on õigus direktiivi artikli 4 kohaselt, kohustavad (või volitavad) need õigusnormid liikmesriigi kohut, kes arutab asja direktiivi kohaldamisalaga hõlmatud kriminaalmenetluse käigus, ja kõiki liikmesriigi asutusi tagama, et kahtlustatavad/süüdistatavad seataks olukorda, kus nad oleksid siis, kui kõnealuseid rikkumisi ei oleks toimunud, ehk eirama tõendusmaterjale, eelkõige juhul, kui sellisel ülekuulamise saadud süüdistavat teavet kasutatakse kõnealuse isiku süüdimõistmiseks?
12. Kas seega 11. küsimuses nimetatud õigusnorme, samuti esimuse ja vahetu õigumõju põhimõtteid tuleb tõlgendada nii, et need nõuavad, et ülaltoodud direktiivi kohaldamisalaga hõlmatud kriminaalasja arutav liikmesriigi kohus ja kõik muud riigiasutused eiraksid riigisisese õiguse sätteid, mis on vastuolus ülaltoodud direktiividega, nagu kriminaalmenetluse seadustiku artikkel 168a, mille kohaselt ei saa pidada tõendeid vastuvõetamatuks üksnes seetõttu, et need on saadud menetlusnorme rikkudes või keelatud teoga, mis on nimetatud karistusseadustiku artikli 1 lõikes 1, välja arvatud juhul, kui tõendid saadi seoses ametikohustuste täitmisega riigiametniku poolt seoses mõrva, tahtliku tervisekahjustuse tekitamise või vabaduse võtmisega?
13. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2016. aasta direktiivi (EL) 2016/800, mis käsitleb kriminaalmenetluses kahtlustatavate või süüdistatavate laste menetluslikke tagatisi, artikli 2 lõiget 1 koostoimes ELL artikli 19 lõike 1 teise lõiguga ning Euroopa Liidu õiguse tõhususe põhimõttega tuleb tõlgendada nii, et prokurör on õigusemõistmises osaleva, õigusriigi põhimõtet järgiva organina, kes samas korraldab ka kohtueelset uurimist, kohustatud tagama kohtueelse menetluse etapis tõhusa õiguskaitse ulatuses, mis on hõlmatud ülaltoodud direktiivi mõjualaga, ning et ELi õiguse tõhusa kohaldamise huvides peab ta tagama enda sõltumatuse ja erapooletuse?

14. Kui vastus mõnele küsimustest 1–4, 5–8, 9–12 on jaatav ja eriti kui vastus küsimusele 13 on jaatav, siis kas ELL artikli 19 lõike 1 teist lõiku (tulemusliku õiguskaitse põhimõtte) koostoimes ELL artikliga 2, eelkõige koostoimes õigusriigi austamise põhimõttega vastavalt tõlgendusele, mis on sõnastatud Euroopa Kohtu lahendites (21. detsembri 2021. aasta otsus *Înalta Curte de Casație și Justiție ja Tribunalul Bihor*, liidetud kohtuasjad C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 ja C-840/19, EU:C:2021:1034), samuti, kas kohtunike sõltumatuse põhimõtet, mis on ette nähtud ELL artikli 19 lõike 1 teises lõigus ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 47 vastavalt tõlgendusele, mis on sõnastatud Euroopa Kohtu lahendites (27. veebruari 2018. aasta kohtuotsus *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117), tuleb tõlgendada nii, et nende põhimõtetega, võttes arvesse võimalust avaldada kohtunikele kaudset survet ja riigi peaprokuröri võimalust anda sellega seoses madalama astme prokuröridele siduvaid korraldusi, on vastuolus liikmesriigi seadusandlikud aktid, mis näevad ette prokuröri sõltuvuse täitevvõimu esindajast, kelleks on justiitsminister, samuti on nende põhimõtetega vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis piiravad kohtu ja prokuröri sõltumatust liidu õiguse kohaldamisel, eelkõige järgmised õigusnormid:

- a) 27. juuli 2001. aasta üldkohtute korralduse seaduse (ustawa z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych) artikli 130 lõige 1, mis võimaldab justiitsministril – seoses prokuröri kohustusega anda teada olukorrast, kus kohus teeb otsuse kohaldades liidu õigust – anda korraldus viivitamatult peatada kohtuniku ülesannete täitmine distsiplinaarkohtu otsuse tegemiseni kuni üheks kuuks, kui justiitsminister otsustab, võttes arvesse kohtuniku toimepandud teo laadi, mis seisneb konkreetse ELi õiguse vahetus kohaldamises, et seda nõuavad kohtu volitused või ametikoha olulised huvid;
- b) 28. jaanuari 2016. aasta prokuratuuriseaduse (ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze) artikli 1 lõige 2, artikli 3 lõike 1 punktid 1 ja 3 ning artikli 7 lõiked 1–6 ja 8, samuti artikli 13 lõiked 1 ja 2, mille sisu viitab koosmõjus vaadelduna sellele, et justiitsminister, kes on samal ajal riigi peaprokurör ja riigiprokuratuuri kõrgeim organ, võib anda madalama astme prokuröridele siduvaid korraldusi ka ulatuses, mis piirab või raskendab liidu õiguse vahetut kohaldamist?

(¹) ELT 2016, L 132, lk 1.

(²) ELT 2013, L 294, lk 1.

(³) ELT 2012, L 142, lk 1.

(⁴) ELT 2016, L 65, lk 1.

**Tigercat International Inc.-i 23. septembril 2022 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine koda)
13. juuli 2022. aasta otsuse peale kohtuasjas T-251/21: Tigercat International Inc. versus EUIPO**

(Kohtuasi C-612/22 P)

(2023/C 24/31)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Tigercat International Inc. (esindajad: *Rechtsanwalt* B. Führmeyer, *Rechtsanwalt* E. B. Matthes)

Teised menetlusosalised: Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), Caterpillar Inc.

Euroopa Kohus (apellatsioonkaebuste menetlusse võtmise üle otsustav koda) otsustas 5. detsembri 2022. aasta määrusega jätta apellatsioonkaebuse menetlusse võtmata ja jätta Tigercat International Inc.-i kohtukulud tema enda kanda.